

לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נב) כל שמר שבת מחללו.

בפסוק הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענש שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארוה, וזו נוטלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

הרוח הזו נהנית כל ששת הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיורדת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטרה (בענג) שלמעלה ומטה.

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותה, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה פחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור, ונעשית רוח מאירה בכל הצדדים, מתחלק למעלה ומאיר, ונחלק למטה ומאיר. וזהו שכתוב ביני ובין בני ישראל, חלק ירשה יש לנו כאחד.

החלק שלמעלה מתעטר ביום הזה מהענג העליון הקדוש, ונהנה מהזיו העליון של עתיק כל העתיקים. החלק הפחתון מתעטר ביום הזה מהענג

כלא, ואצטריך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נב) כל שומר שבת מחללו.

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתיין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדוה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, פיון דנחית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (כ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטריין, בעטרא (כ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריך ליה לנטרא ליה. ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דההיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על ההיא נקודה, אתנהיר כלא, ואתעביד רוחא נהירא בכל סטריין, אתפלג לעילא ונהיר. ואתפלג לתתא ונהיר. ודא הוא דכתיב ביני ובין בני ישראל חולק אחסנא אית לן פחדא.

חולקא דלעילא, אתעטר בהאי יומא, מענוגא עלאה קדישא, ואתהני מזיוא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. חולקא תתאה, אתעטר בהאי יומא, מענוגא דלתתא, דאתהני בהני

שְׁלֹמֹה בְּסֻדוֹת הַלֵּל,
וְעַל כֵּן צָרִיף לְעַנְגוֹ בְּמֵאֲכָל
וּבְמִשְׁתֵּהוּ, בְּלִבוֹשֵׁי כְבוֹד
וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת הַחֵלֶק הַזֶּה לְמִטָּה
וְנִשְׁמַר כְּמוֹ שְׁצָרִיף, עוֹלָה
לְמַעַל, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק
אַחֵר. וְהַנְקֵדָה הַזֹּאת נוֹטֶלֶת הַכֹּל
מִמַּעַל וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלֶת מִכֹּל
הַצְּדִדִים. וּמִשׁוּם שְׂמִיחַת עֲטָרַת
בְּשִׁבְתָּהּ מִמַּעַל וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר
הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֵכֵל, וְנוֹתְנִים
לָהּ שְׁלֹטוֹן מִמַּעַל וּמִמַּטָּה.
וּבְסוּדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ
נִמְצָא הַסוּד הַזֶּה, וּבָאֵר אוֹתוֹ
הַמְּנַרְהַת הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרֵי חֵלְקָם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

בְּתוֹב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהוּ - וַיִּנְפֹשׁ
שְׂאֵבְדָה, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֵּן,
וַיִּגְוֶה הִנֵּה צָרִיף לוֹמַר, שְׂמִיחַת
אֲבָדָה נֶפֶשׁ! אֲבָל סוּד הַדְּבָר -
בְּאֵדָם יֵשׁ נֶפֶשׁ שְׁנוּטֶלֶת וּמוֹשְׁכַת
אֵלָיו אֵת הַרוּחַ הַזֶּה מֵעָרֵב שִׁבְתָּהּ,
וְאוֹתָהּ הַרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ
הַנֶּפֶשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשִּׁבְתָּהּ,
וְאֵז אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה הִיא בְּרִבּוּי
וְתוֹעֵלֶת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיתָה.

וְעַל זֶה שְׂנִינּוּ, כָּל נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
מִתְעַטְרוֹת בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּהּ, וְהַעֲטָרָה
שֶׁלָּהֶם, שְׂשׂוּרָה הַרוּחַ הַזֶּה
בְּתוֹכָם. כִּינּוֹן שְׂשׂוּרָת שִׁבְתָּהּ
וְאוֹתָהּ רוּחַ עוֹלָה לְמַעַל, אֲזִי וַיִּנְפֹשׁ
לְנֶפֶשׁ שְׂאֵבְדָה מִה שְׂאֵבְדָה.
אֲבָדָה אוֹתָהּ עֲטָרָה עֲלִיוְנָה וְאוֹתוֹ
כַּח קְדוּשָׁה שְׂהִיָּה בָּהּ. וְזֶה וַיִּנְפֹשׁ,
וַיִּנְפֹשׁ, שְׂאֵבְדָה מִה שְׂאֵבְדָה.

עוֹנֵת הַחֲכָמִים שְׂשׂוּרָת הַסוּדוֹת
הַעֲלִיוֹנִים, מִלֵּיל שִׁבְתָּהּ לְלֵיל שִׁבְתָּהּ,
וּפְרָשׁוּהוּ. אֲבָל סוּד זֶה שְׂאֵבְדָה אֵת
הַמְּנַרְהַת הַקְּדוּשָׁה, שְׂהִיָּה רְאִינוּ
שֶׁהַכֹּתֵר הַתְּחַתּוֹן הַזֶּה לּוֹקֵחַ מִה
שְׂשׂוּרָת בְּיוֹם, וּבְלֵילָה נוֹתֵן מְזוֹן
לְכָל צְבָאוֹ, כְּמוֹ שְׂבָאוֹרָה, שְׂכְתוֹב
(מְשָׁלֵי לֵא) וְתִקֵּם בְּעוֹד לֵילָה וְתִתֵּן

סְעוּדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעַנְגָּא לִיָּה, בְּמִיכְלָא
וּבְמִשְׁתֵּיָא בְּלִבוֹשֵׁי יָקָר, וּבְחֻדוֹה דְכֻלָּא.

וְכֹר מִתְעַטְרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאַתְנַטִּיר
כְּמָה דְאַצְטִרִיף, סְלִקָא לְעֵילָא,
וְאַתְחַבְרָא בְּהוּא חוֹלְקָא אַחְרָא. וְהַאי נְקוּדָה
נְטִיל כְּלָא מְעִילָא וְתַתָּא, וְאַתְכְּלִילָא מִכָּל
סְטִרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטְרָא בְּשִׁבְתָּהּ, מְעִילָא
וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חֵילָא לְכֻלָּא,
וְאַתְיִיְהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ מְעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין
דְּסִפְרָא דְשְׁלֹמֹה מְלָכָא, אֲשִׁתְּכַח רְזָא דָא,
וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, זְפָאָה חוֹלְקִיהוֹן
דִּישְׂרָאֵל.

בְּתוֹב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוִי נֶפֶשׁ דְּאַבְדַת
וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוִי גּוֹפָא
אַצְטִרִיף לְמִימַר, דְּמַנִּיָּה אֲבְדַת נֶפֶשׁ. אֲבָל רְזָא
דְּמִלָּה, בְּכַר נֶשׁ אִית נֶפֶשׁ, דְּנִטְלָא וּמְשִׁיף
לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מְעָרֵב שִׁבְתָּהּ. וְהַהוּא רוּחָא
שְׂרִיא בְּגוֹוִיָּה דְהַהוּא נֶפֶשׁ, וְדִיָּרָא בָּהּ כָּל יוֹמָא
דְּשִׁבְתָּא. וּכְדִין, הַהוּא נֶפֶשׁ, יִתְרָה בְּרִבּוּיָא
וְתוֹעֵלְתָא יִתִּיר מִמָּה דְהוּא.

וְעַל דָּא תְּנִינּוּ, כָּל נִפְשָׁאן דִּישְׂרָאֵל מִתְעַטְרוּן
בְּיוֹמָא דְשִׁבְתָּא, וְעַטְרָא דְלְהוֹן, דְּשְׂרִיא
הַאי רוּחָא בְּגוֹוִיָּהוּ. כִּינּוֹן דְנִפְק שִׁבְתָּא, וְהַהוּא
רוּחָא סְלִקָא לְעֵילָא, כְּדִין וּוִי לְנֶפֶשׁ, דְּאַבְדַת
מִה דְאַבְדַת. אֲבְדַת הַהוּא עַטְרָא עֲלָאָה,
וְהַהוּא חֵילָא קְדִישָׁא דְהוּא בָּהּ, וְדָא הוּא
וַיִּנְפֹשׁ, וּוִי נֶפֶשׁ, דְּאַבְדַת מִה דְאַבְדַת.

עוֹנֵתָן דְחִפְיִמִין, דִּינְדְעֵי רִזִין עֲלָאִין, מְלִילָא
דְשִׁבְתָּא לְלִילָא דְשִׁבְתָּא, וְאוֹקְמוּהָ.
אֲבָל מִלָּה דָא שְׂאִילְנָא לְבוֹצִינָא קְדִישָׁא, דְהָא
חֲזִינּוּ דְהַאי כְּתָרָא תַתָּאָה, נִקְטָא מִה דְנִקְטָא
בִּימָמָא, וּבְלִילָא יְהִיב מְזוֹנָא לְכָל חֵילִיָּה,
כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ, דְכְתִיב, (מְשָׁלֵי לֵא) וְתִקֵּם בְּעוֹד